

virtut oprimida, ni afillarme al partit de Coello, Scribe y altres opinen que'l fi primari del teatre es l'esser espill fidel de les costums.

Aquestes dues escoles que desde el sigle XIV havian alimentat tendències tan distintes, està en la consciència de tots que han sigut font de molts mals y nissaga de reproable literatura.

Com per forfosa lley fisica del desordre, deu eixir l'ordre, no faltaren escriptors de ben tallada ploma que consagraren llurs energies on armonisar abdues escoles, pro com confesa l'autor del drama Francillon, foren treballs estèrils pera la literatura y fructuosos pera la immoralitat.

A falta de l'atractiu magich de selecta literatura, a falta de arguments intressants que ja en lo *principi, nús y desenllas* mantinguessin cor sospés al públich, no pararen barres en portar a l'escena obres de brillant aparato, de fantasioses decoracions, d'una inacabable desfilada de personal, y per no desdir del conjunt, d'una vergonya pornografca.

En cambi estudiant a n'en Guimerá y analisant un per un, los seus dramas, s'hi ovira una originalitat de geni, s'hi transparenta una vesllúm de sublimitat tan grandiosa que les escenas mes insignificants de la vida, els ideals motius deis personatges que caracteriza, assoleixen ab sa ploma el valor y l'inerés dels protagonistas dels poemas de més anomenada mundial.

Guimerá ha estudiat molt a fons el poble en que viu, ses costums, ses gestes y sa historia.

Molt distanciat de la majoría d'escriptors moderns, fa naixer els arguments de la realitat, per aixó sos personatges y sos colps escénichs van directament al cor, y enemich de lo que podrien anomenarse efectes de galerie, confia a la obra sa propia esplendesa y manten l'interés ab escenes preparatories y vives al ensemps que corona ses obres ab un sorprenent desenllás.

Per aquesta rahó armonisa en Guimerá la tendència d'aquellas escoles en una sola, convensut de que'l escenari es la cátedra d'un poble y allunya de ses obres tote doctrina letal, aixís té present la màxima d'un escriptor per cert poch sospitós, en Dumas, quant escribia «no totes les coses reals poden presentarse a la vista d'un públich» puig aleshores en lloch d'esser lo teatre espill de costums, les costums serien l'espill del teatre.

Guimerá ha sigut pe'l teatre catalá, lo que Aribau per la literatura y Fivaller pe'l dret.

Acabem enaltin orgullosos, el nostre insigne dramaturg, y associemnos de cor á n'els 100,000 catalans que en magestuós aplech se congregaren en la plassa de Catalunya atrets y dominats pera la encisadora poesia d'en Guimerá.

M. PARERA.

NOVES

La única nova y de mes trascendencia que no'ns podem excusar de parlar en aquest nombre de la Revista dedicada a n'en Guimará, es la que fá relació de les Festes del Homenatge seu.

Els actes celebrats aqueixos dies a Barcelona, rendint el poble catalá un tribut d'agraiment an el gran Mestre, son el simbol d'una nova época per la qual entra aquesta generació catalana: Actes d'aytal naturalesa, venen a esser també un nou benestar pel nostre poble, sadent de cultura que després d'abeurarse en aquesta font hont s'hi trova el consol d'una frescor pura y plena d'inspiració, compleix al ensemps ab un deure de consciència, devant del mon civilisat.

Perque tothom es fassi cárrech de que l'Homenatge ha sigut fet ab justicia, es precis llegir atentament sino totes ses ohres, quan menys fragments d'ellas, alguns dels quals copiem.

No recordo haver fruit jamay tan a pler en el teatre, com la nit en que l'eminent actor siciliá en Grasso, home de molt intelecte y que dona a totes les escenes una gran forsa vigorosa, representá «La Terra baixa» en Italiá.

Vos parlo d'aquesta obra, com també podria dirvos de «Mar y Cel» y altres, en las que no sols s'hi ovira una fonda realitat en l'acció desenvolupada, sino que a cada pas captiva al oyent, l'atrau y el corprén poch a poch, fentlo tantóot, commoure, en certs moments del drama, com se sent espurnejar els ulls enfront de la tragedia.

Es per aixó que en Guimerá es un geni, d'inspiració inestroncable, apar pel teatre que per la poesia haventse representat ses obres, arreu del mon, y fentse una fama propia y universal.

Dit aixó no sorpendrà a cap catalá, que Diuenge a la Plassa de Catalunya, acotessin el cap en penyora de respecte y d'admiració, devant del Mes-